

POSTANOWIENIE

Dnia 5 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka (przewodniczący)

SSN Dariusz Kala (sprawozdawca)

SSN Marek Motuk

w sprawie **M. S.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 5 października 2020 r.,
zażalenia wniesionego przez skazaną
na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 lipca 2020 r., sygn. akt V KO 64/20,
w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania,
zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 25 lutego 2020 r., sygn. akt II AKa (...) uchyłającym wyrok łączny Sądu Okręgowego w P. z dnia 23 maja 2019 r., sygn. akt III K (...) i umarzającym postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego, wobec jego oczywistej bezzasadności, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 29 lipca 2020 r., sygn. akt V KO 64/20, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. odmówił przyjęcia wniosku skazanej M. S. o wznowienie postępowania zakończony prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 25 lutego 2020 r., sygn. akt II AKa (...), z powodu oczywistej bezzasadności ww. wniosku.

Od postanowienia tego, w ustawowym terminie, zażalenie wywiodła skazana, podnosząc zarzut „błędu w sztuce i naruszenia procedury postępowania sądowego”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Sąd Najwyższy jednoznacznie przedstawił przyczyny odmowy przyjęcia wniosku w trybie art. 545 § 3 k.p.k. zauważając trafnie, że wskazane przez skarżącą powody wznowienia postępowania w żadnej mierze nie mieszczą się w katalogu podstaw wznowieniowych wynikającym z przepisów art. 540, 540a i 540b k.p.k. oraz art. 542 § 3 k.p.k.

Z argumentacją zaprezentowaną w zaskarżonym orzeczeniu należy się w pełni zgodzić. Ani bowiem z pisma skazanej z dnia 28 maja 2020 r. (data wpływu do Sądu Okręgowego w P.) ani z pisma uzupełniającego z dnia 30 czerwca 2020 r. (data wpływu do Sądu Najwyższego), nie wynikają okoliczności stanowiące podstawę wznowienia postępowania.

Stosownie zaś do przepisu art. 545 § 3 k.p.k. sąd, orzekając jednoosobowo, odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od podmiotu fachowego, wymienionego w art. 545 § 2 k.p.k., bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Zgodnie z utrwalonym w judykaturze poglądem, uznanie wniosku o wznowienie za oczywiście bezzasadny ma miejsce w sytuacjach, gdy w sposób oczywisty, rzucający się w oczy, wniosek taki oparty zostanie na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 k.p.k. lub też żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie będzie się mieściła w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. oraz gdy nie będzie wchodzić w grę działanie sądu z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.) – por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2018 r., III KO 8/18, LEX nr 2490308.

I taki stan rzeczy zaistniał w przedmiotowej sprawie. W lakonicznym zażaleniu skazana nie przytoczyła żadnych argumentów, które mogłyby podważyć zasadność stanowiska wyrażonego w zaskarżonym orzeczeniu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

